

fyldigt Materiale, at man alene af den Grund er i Stand til at gøre det. Derfor er Henvisningen ganske overflødig.

Forsvarsministeren (*J. C. Christensen*): Jeg skal blot til det ærede Medlem bemærke, at naar jeg ikke udtrykkeligt i mit Svar nævnede Loven af 1903, er det, fordi jeg mente, at det var overflødig. Denne Lov af 1903 er ikke ubekendt for det høje Ting. Man vidste, den Gang man oprettede en ny Skole for Maskiningenører, hvad man gjorde, og disse Maskinister, her er Tale om, have jo faaet Ansættelse som Assistenten. Der er ikke sket nogen stor Ulykke her. Man vidste naturligvis, at den Lov, man gav om Oprettelse af en ny Skole, havde en Virkning overfor Maskinskolerne, som man hidtil havde haft dem. Det var klart nok.

Jeg bad navnlig om Ordet for at svare det ærede Medlem paa et Spørgsmaal. Han spurgte, om det var forbudt underordnede og overordnede i Hær og Marine at henvende sig til Ministeren og til Rigsdagen. Nej, det er det ikke. Men det er en Regel, som alle kende og bør kende, at de skulle henvende sig gennem deres overordnede. Handle de derimod, handle de mod Reglement og Pligt. Det var det, de paagældende havde gjort, men der blev taget overordentlig lempeligt paa dem, hvad ogsaa det ærede Medlem indrømmede. Selvfølgelig maa de Folk rette sig efter de Reglementer og Bestemmelser, hvorunder de leve, det er klart nok.

Ordføreren (*Jens Busk*): Jeg skal lade alle de mange Ord, der kom fra det ærede Medlem for Københavns 8de Valgkreds (*Martin Olsen*), og som vare saa bitre og personlige, for ikke at sige ondskabsfulde imod mig, ligge, dem tager jeg mig grumme let. Jeg har været for længe i denne Sal til at lade mig forbløffe, fordi en Socialdemokrat skælder mig Huden fuld. Det skal jeg ikke komme ind paa. Jeg skal kun sige, at det viser sig jo, at Udvalget med Undtagelse af det socialdemokratiske Medlem er enigt om at foreslaa, at denne Sag henvises til Ministeren, og derfor tvivler jeg heller ikke et eneste Øjeblik om, at den vil blive henvist, og Ministeren har ved sine Udtalelser i Udvalget klart og bestemt sagt, at han kunde tage imod en Henvisning. For øvrigt skal jeg bede det ærede Medlem fuldstændigt seje sin egen Sø.

Marott: Den ærede Ordfører udtalte, som man vil erindre, før, at det ikke var rigtigt, naar jeg havde anført, at den tidligere Indenrigsminister under denne Sags Behandling, da det første Andragende fra Kristeligt dansk Fællesforbund fremkom, deltog i Debatten derom, og at Indenrigsministeren da havde udtalt sig imod Sagen. Jeg hævdede, at Ministeren netop var med i denne Alliance mellem den yderste Socialisme og den yderste Reaktion. (*Ordføreren* [*Jens Busk*]: Han modtog jo Henvisningen!) Hvis det ærede Medlem nu vil vente lidt, skal han faa nærmere Besked. Den ærede Ordfører siger, at han modtog Henvisningen, og saa tilføjede den ærede Ordfører, at han kunde derfor ikke forstaa, at jeg kunde sige, at Ministeren var imod denne Sag. Jeg hævdede for Rigtigheden af, hvad jeg havde sagt, men jeg vil nu gøre det i Henhold til Dokumenterne, og jeg skal derfor med den højtærede Formands Tilladelse oplæse et Par Citater af Indenrigsministerens Udtalelse den Gang. Indenrigsministeren udtalte den Gang — det var den 7. April 1903, Sp. 4454: „Det er derfor min Tro, og det er ogsaa det, der har vist sig at gælde i de europæiske Lande, at det kun er ad Frivillighedens Vej, at der kan opnaas noget paa det Omraade. Arbejdsforholdene kunne ikke reguleres ad Tvangens Vej. Endvidere tror jeg, at det vil være en meget stor Misforstaaelse, om man mener, at en Tvang som den, man har indført paa Ny Zeeland, virkelig vilde bringe ordnede Forhold paa dette Omraade, eller rettere sagt altid vil sikre os rolige Forhold paa Arbejdsomraadet. Saa har det i dette Forhold ogsaa overvejende Betydning, at man kan henpege paa, at i intet Kulturland, i intet europæisk Land har man gjort noget Forsøg paa at slaa ind paa den Vej fra Ny Zeeland med tvungen Afgørelse.“ Og saa tilføjer han: „Jeg har naturligvis intet imod, at Andragendet henvises til en Undersøgelse, saaledes som Forslaget lyder. Deri er jo ingen Tilkendegivelse fra Folketinget om, at det forventer et Arbejde sigtende til Udarbejdelse af et Lovforslag om tvungen Voldgift, saaledes som Andragendet gaar ud paa.“ Jeg haaber, at den ærede Ordfører nu er overbevist om Rigtigheden af, hvad jeg anførte før. Men yderligere siger saa Ministeren: „Men jeg ser i Henvisningen en Opfordring til overhovedet at følge den sociale Lovgivning, som er indført eller søges indført omkring i andre Lande.“ Altsaa heraf fremgaar